



ČESKÁ REPUBLIKA  
ROZSUDEK  
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň Mgr. Jany Jurečkové a JUDr. Hany Pipkové ve věci

žalobce: P. J.

proti

žalovanému: Policejní prezident, Policejní prezidium, se sídlem Strojnická 27, Praha 7,

o žalobě proti rozhodnutí policejního prezidenta ze dne 18. 11. 2014, č. j. PPR-25111-8/ČJ-2014-990131,

t a k t o:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í:

1. Podanou žalobou se žalobce domáhá zrušení shora uvedeného rozhodnutí žalovaného a zrušení rozhodnutí Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy, policie České republiky ve věcech služebního poměru ze dne 18. 8. 2014, č. 702/2014 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), s tím, že pro zavrženíhodné jednání, které vykazovalo znaky trestného činu, byl podle § 42 odst. 1 písm. d) zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů (dále jen „služební zákon“) prvoinstančním rozhodnutím

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

propuštěn ze služebního poměru, přičemž odvolání, kterým se proti rozhodnutí bránil bylo napadeným rozhodnutím žalovaného zamítnuto.

2. Žalobce tvrdí, že bylo zasaženo do jeho práva na výkon zaměstnání a proti rozhodnutí žalovaného vznesl tyto žalobní námitky:

- vydání rozhodnutí v rozporu s § 42 odst. 1 písm. d) služebního zákona
- nemožnost naplnit znaky trestného činu podvodu, nemožnost uvést soud v omyl
- účast podjaté osoby na úkonech, které měly vliv na výsledek řízení
- odepření práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí
- nezákonné získávání a použití podkladů pro rozhodnutí
- zkrácení práva žalobce klást svědkům otázky

3. Jak uvedl v podané žalobě, žalobce při podávání svědecké výpovědi před Obvodním soudem pro Prahu 1, měl neoprávněně požadovat svědecké, a tím se dopustit zavržení hodného jednání, způsobilého ohrozit dobrou pověst bezpečnostního sboru. Jeho jednání mělo zároveň vykazovat znaky trestného činu podvodu podle § 250 odst. 1 zákona č. 140/1961 Sb., trestního zákona, pokusu přečinu podvodu podle § 209 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník a přečinu podvodu podle § 209 odst. 1 zákona č. 40/2009 Sb.

4. Jednání žalobce, které je mu napadenými rozhodnutími kladeno k tíži, nevykazuje znaky trestného činu, resp. podvodu, žalobce nikdy nejednal v úmyslu uvést soud, rozhodující o svědeckém v omyl, nebo omyl využít a tím se obohatit. Při podávání svědecké výpovědi byl žalobce vždy dotázán, zda žádá svědecké a následně vyzván k předložení velkého technického průkazu vozidla. Ve všech případech, kdy žalobce podával svědectví, postupoval shodně, jednal mechanicky, neuvědomoval si, že oproti jiným případům jednání, pro které byl stíhán, by mohlo být rozdílné. Ani soudy, které vzhledem k okolnostem musely vědět, že žalobce je policista, který vykonává své povolání v Praze, na tuto skutečnost při rozhodování o svědeckém nereagovaly. Žalobce má za to, že jeho jednání mohlo být posouzeno nanejvýše jako nedbalostní, popřípadě jako jednání v právním omylu.

5. Žalobce vycházel z toho, že nárok na svědecké uplatní, přičemž vycházel z poučení, které je uvedeno na písemném předvolání svědka a postupoval podle zavedené praxe Policie ČR.

U útvaru Policie ČR, do něhož byl zařazen (ORP P-1, MOP Krakovská) je běžné, že se při delších cestách jako cestovné za dojíždění na služby u zaměstnavatele uplatňuje jízda autem a následně je cestovní náhrada vypočtena ekonomickým oddělením, přičemž není rozhodující, kdy přesně byla cesta vykonána. K takovému postupu byli příslušníci útvaru výslovně instruováni nadřízenými.

6. Popisy všech skutků, které jsou žalobci kladeny za vinu, vycházejí z toho, že se žalobce pokusil soud (resp. předsedu senátu nebo samosoudce) uvést v omyl nebo je v omyl uvedl, žalobce má za to, že konkrétní soudce je pouze tím, prostřednictvím koho soud jedná. Soud nelze považovat za subjekt, který lze uvést v omyl (rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 11 Tdo 229/2004).

7. I řízení o svědeckém je ovládáno povinností zjistit skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Žalobce nikdy nepožadoval na cestovních náhradách konkrétní

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

částku, výši svědečného určil soud v rozhodnutí, proti němuž není přípustný opravný prostředek a žalobce jednal ve víře ve správnost tohoto rozhodnutí, již proto nelze jeho jednání označit za zavrženíhodné.

8. Žalobce vytkl vedenému správnímu řízení, že na úkonech u prvostupňového orgánu se podílela osoba, u které, vzhledem k jejímu poměru k žalobci, lze důvodně pochybovat o její nepodjatosti. Mjr. Ing. J. B. vyslýchal svědky Mgr. J. Je., ppor. Bc. L. K. a jejich výpovědi protokoloval a vytěžoval Ing. P. S. a opatřoval i ostatní podklady pro rozhodnutí, jde při tom o osobu, která se v minulosti o žalobci vyjadřovala hanlivě a v afektu, dne 6. 10. 2013 žalobce označila za „idiota“; toto bylo předmětem stížnosti.

9. Žalobce v průběhu řízení nevznesl námitku podjatosti Mjr. B., neboť nebyl řádně poučen o svých procesních právech, má však za to, že vydané rozhodnutí je nezákonné, neboť ve smyslu § 14 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), bylo vydáno vyloučenou osobou.

10. S odkazem na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem, sp. zn. 59A 87/2010, žalobce namítl, že bylo porušeno jeho právo zakotvené v čl. 38 odst. 2 Listiny.

11. Jak uvedl, podle § 174 odst. 1 písm. b) služebního zákona má účastník řízení právo vyjádřit se před vydáním rozhodnutí k jeho podkladům, ke způsobu jejich zjištění, popřípadě navrhnout jejich doplnění. Použití tohoto ustanovení pro řízení podle § 42 odst. 1 písm. d) služebního zákona vylučuje sice § 183 služebního zákona, žalobce však má za to, že se v takovém případě má za současného právního stavu subsidiárně použít obecná úprava pro správní řízení, pokud jde o právo účastníka vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, kterou § 183 služebního zákona explicitně nevylučuje (opačný přístup, kdy by bylo zcela vyloučeno právo účastníka vyjádřit se k podkladům a důkazům použitým pro rozhodnutí, by byl zjevně v rozporu s čl. 38 odst. 2 Listiny). Právo žalobce vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí, které je zakotveno v § 36 odst. 3 (a pokud jde o návrh na doplnění důkazů, resp. podkladů též v § 36 odst. 1) správního řádu, bylo však zásadním způsobem porušeno a to jak ve fázi správního řízení před vydáním prvostupňového rozhodnutí, tak také v odvolacím řízení (v němž žalobce toto právo měl vzhledem k § 93 správního řádu a rovněž vzhledem k tomu, že na správní řízení je nutné pohlížet jako na celek). Žalobce nebyl vůbec informován o tom, že správní orgán shromáždil všechny podklady pro rozhodnutí a nebyl poučen o svém právu (v rozporu § 4 odst. 2 správního řádu) vyjádřit se k nim, popř. navrhnout jejich doplnění, a to v přiměřené lhůtě, kterou by mu správní orgán poskytl postupem podle § 39 správního řádu.

12. Jako důkazní prostředek k prokázání toho, že se měl žalobce dopustit jednání subsumovatelného pod § 42 odst. 1 písm. d) služebního zákona, byly použity též údaje o telekomunikačním provozu telefonní stanice, kterou má ve své dispozici žalobce. Získávání podobných údajů je citelným zásahem do soukromí (čl. 3 Listiny) a ochrany tajemství komunikace (čl. 13 Listiny) žalobce a popř. i osob jemu blízkých, zpravidla z jeho rodiny. Takový zásah je možné uskutečnit jen na základě zákona, zákonem stanoveným způsobem a způsobem, které uvedené chráněné hodnoty co nejvíce šetří. Žalobce namítl, že není jasné, na základě čeho a jakým způsobem správní orgány tyto důkazy získaly pro správní řízení. Vzhledem k razítku „Generální inspekce bezpečnostních

*sborů*“ na dokumentu s těmito údaji, lze snad usuzovat, že mohly být získány ze spisu v trestní věci vedené Generální inspekcí bezpečnostních sborů proti žalobci pod sp. zn. GI-TC-95-29/2014. V rámci této trestní věci byly skutečně údaje o telekomunikačním provozu účastnických čísel 734650510 a 608210783 pořízeny. Pokud však byly použity i ve správním řízení, šlo o nezákonně získaný a použitý podklad.

13. Ve spise k řízení předcházejícímu vydání napadeného rozhodnutí je sice založena žádost k nahlédnutí do spisu v trestní věci podle § 65 zákona č. 141/1961 Sb., trestního řádu (dále jen „trestní řád“). K tomu žalobce uvedl, že prvostupňový správní orgán podle všeho neměl žádné zákonné zmocnění k tomu, aby mohl nahlížet do spisu k uvedené trestní věci. Zákon hovoří o možnosti nahlédnout do spisu jiných osob, než jsou žalobce, poškozený a zúčastněná osoba, obhájci nebo zmocněnci, *„pokud je toho třeba k uplatnění jejich práv“*. Z použité textace (mluví se zde o právech) je zřejmé, že se tím myslí práva v oblasti soukromého práva. Nejsou zde použita slova jako uplatnění pravomoci, výkon působnosti apod., která by naznačovala, že toto ustanovení může být použito i pro účely výkonu působnosti v oblasti veřejné správy. Podmínky nahlížení do trestního spisu za účelem výkonu působnosti správního orgánu v oblasti veřejné správy zákonodárce vymezil v § 65 odst. 4 trestního řádu, který předpokládá speciální zákonné zmocnění k takovému nahlížení (jako je tomu např. v zákoně o státním zastupitelství). Pokud však správní orgán nahlíží do trestního spisu v režimu § 65 odst. 1 trestního řádu, jde o nepřípustné obcházení zákona. Nad rámec toho, ani podmínky k takovému nahlížení, nebyly v daném případě splněny. Žádost o nahlížení do spisu není vůbec součástí trestního spisu. V trestním spise není obsažen ani souhlas policejního orgánu (či státního zástupce) s takovým nahlížením. Absentuje rovněž protokol či záznam o takovém nahlížení. Žalobce má za to, že správní orgány využívaly k získání podkladů pro rozhodnutí o propuštění žalobce jakési pokoutné, parapravní postupy, kterými nezákonným způsobem správní orgán získával informace, které se dotýkaly soukromé sféry žalobce a osob jemu blízkých. Takový postup byl zjevně v rozporu mimo jiné i s § 2 odst. 1 správního řádu.

14. Žalovaný s podanou žalobou nesouhlasil a navrhl její zamítnutí s tím, že žalobce byl dopisem předsedy poradní komise č. j. PPR-25111-8/ČJ-2014-990131, ze dne 12. 9. 2014, poučen mimo jiné i o svých procesních právech. Námitku podjatosti vůči konkrétní úřední osobě nevznnesl a ani služební funkcionáři si při svém rozhodování nebyli vědomi okolností, které by vedly k jejich vyloučení z projednávání a rozhodování věci. Žalovaný má za to, že k námitce podjatosti uplatněné žalobcem až v podané žalobě nelze přihlídnout.

15. Řízení o propuštění ze služebního poměru, jak je upraveno v §§ 183 až 185 služebního zákona, je komplexní právní úpravou a subsidiární použití správního řádu je vyloučeno. Žalobce mohl svá procesní práva konzumovat v řízení před žalovaným. S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 1. 2013, č. j. 3Ads 51/2012, žalovaný konstatoval, že výsledkem činnosti senátu poradní komise je pouze doporučení rozhodnutí. Jediným orgánem s rozhodovací pravomocí je policejní prezident, návrh poradní komise nelze chápat ani jako podklad rozhodnutí, s nímž by měl mít žalobce právo se seznámit.

16. Podle § 180 odst. 2 služebního zákona je služební funkcionář oprávněn čerpat relevantní skutková zjištění i z důkazů pořízených v souladu s trestním řádem. Zástupce ředitele pro vnější službu dne 7. 8. 2014, pod č. j. KRPA -305165-2/ČJ-20140011VS, požádal podle § 65 trestního řádu o nahlédnutí do spisu a vzhledem k tomu, že správní spis dokumenty z trestního spisu obsahuje, je zřejmé, že souhlas s nahlížením byl udělen.

17. Řízení, které bylo se žalobcem vedeno, umožňuje, aby prvním úkonem ve věci bylo doručení rozhodnutí o propuštění. Žalobce mohl svá procesní práva uplatňovat v odvolacím řízení, což však přes poučení neučinil. Služební funkcionáři zjistili stav věci, o němž nebyly důvodné pochybnosti, a pro vydané rozhodnutí si opatřili nezbytné podklady. Podmínky kumulativně pro propuštění příslušníka podle § 42 odst. 1 písm. d) služebního zákona byly splněny. Provedeným šetřením bylo zjištěno, že jednání žalobce naplňovalo všechny znaky podvodu podle § 250 odst. 1 zákona č. 140/1961 Sb., trestního zákona, pokusu přečinu podvodu podle § 209 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník a přečinu podvodu podle § 209 odst. 1 zákona č. 40/2009 Sb. zavrženíhodnost jednání žalobce je spatřována v tom, že policista musí sám zákony dodržovat, dohlížet na jejich dodržování, jednání v rozporu s obecně uznávanými morálními principy lze za zavrženíhodné jednoznačně označit. Jednání žalobce negativně působilo na právní a sociální postavení policie a bylo tak způsobitelné dobrou pověst policie ohrožit.

18. Z obsahu připojeného správního spisu se podává, že usnesením Generální inspekce ozbrojených sborů ze dne 7. 8. 2018, č. j. GI-TC-95-29/2014, bylo proti žalobci zahájeno trestní stíhání pro trestný čin podvodu podle § 250 odst. 1 zákona č. 140/1961 Sb., trestního zákona, pokusu přečinu podvodu podle § 209 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník a přečinu podvodu podle § 209 odst. 1 zákona č. 40/2009 Sb. dne 7. 8. 2014 zástupce ředitele pro vnější službu Obvodního ředitelství policie Praha 1 požádal o nahlédnutí do trestního spisu podle § 65 tr. řádu. Dne 15. 8. 2014 ředitel Obvodního ředitelství policie Praha 1 podal pod č. j. KRPA-305165-9/ČJ-2014-0011KR návrh na propuštění žalobce ze služebního poměru podle § 42 odst. 1 písm. d) služebního zákona. O propuštění žalobce rozhodl ředitel Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy dne 18. 8. 2014.

19. Jak se podává z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, po provedeném šetření dospěl rozhodující orgán k závěru, že se žalobce dopustil zavrženíhodného jednání, které naplňuje všechny znaky trestného činu podvodu podle § 250 odst. 1 zákona č. 140/1961 Sb., trestního zákona, pokusu přečinu podvodu podle § 209 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník a přečinu podvodu podle § 209 odst. 1 zákona č. 40/2009 Sb., a které je současně způsobitelné ohrožit dobrou pověst bezpečnostního sboru. Jednání žalobce spočívalo v tom, že při plnění své občanské povinnosti – podávání svědecké výpovědi u soudu a to v souvislosti se služební činností policisty opakovaně požadoval zaplatit svědecké a to náhradu cesty z místa bydliště, ačkoli tuto cestu prokazatelně nevykonával. Tím podle rozhodnutí uvedl soud v omyl v úmyslu se obohatit. Proti rozhodnutí podal žalobce odvolání, o němž rozhodl žalovaný přezkoumávaným rozhodnutím.

20. Městský soud v Praze posoudil napadené rozhodnutí podle § 75 soudního řádu správního, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, jakož i řízení, které mu

předcházelo, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

21. Podle § 42 odst. 1 písm. d) služebního zákona ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí, *příslušník musí být propuštěn, jestliže porušil služební slib tím, že se dopustil zavrženíhodného jednání, které má znaky trestného činu a je způsobilé ohrozit dobrou pověst bezpečnostního sboru.*

22. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 9. 2015, čj. 10 As 87/2014-65, uvedl, že: *„pro naplnění uvedených kumulativně stanovených podmínek propuštění dle citovaného ustanovení (pozn. § 42 odst. 1 písm. d) služebního zákona) tedy jednání příslušníka nemusí být nutně sbledáno trestným činem v trestním řízení, ale musí jím být porušen služební slib, být zavrženíhodné, způsobilé ohrozit dobrou pověst bezpečnostního sboru a především mít znaky trestného činu. Použití tohoto ustanovení pro propuštění ze služebního poměru je z hlediska odůvodnění velmi náročné. Kromě dalších podmínek musí služební funkcionář přesvědčivě odůvodnit, že jednání propouštěného příslušníka naplnilo znaky trestného činu, aniž se předpokládá, že má při rozhodnutí k dispozici rozhodnutí o vině v trestním řízení. Je přitom pravděpodobné, že v takových případech, tj. dopustí-li se příslušník jednání vykazujícího znaky trestného činu, bude zároveň s případným propuštěním ze služebního poměru probíhat i trestní řízení. Je však nutné akceptovat, že zákonodárce nezůstal u možnosti propuštění až na základě odsuzujícího rozsudku v trestním řízení (v kombinaci se zproštěním výkonu služby dle § 40 zákona o služebním poměru), ale výslovně zakotvuje i důvod k propuštění ze služebního poměru, který předpokládá rozhodnutí služebního funkcionáře o propuštění před ukončením trestního řízení. V takovém případě je nutnou součástí rozhodnutí o propuštění i posouzení jednání z hlediska naplnění znaků trestného činu služebním funkcionářem. Pokud by tuto úvahu mohl provést pouze soud v trestním řízení, § 42 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru by bylo zcela obsoletní a nikdy by prakticky nemohlo být použito. Je tedy nutno akceptovat úmysl zákonodárce postihnout s důsledkem propuštění ze služebního poměru i jednání mající znaky trestného činu, které z jakéhokoli důvodu nebylo předmětem posouzení v trestním řízení, případně není sbledáno trestným činem. Jako příklad lze uvést jednání příslušníka, u něhož je vedení trestního stíhání podmíněno souhlasem poškozené osoby. V případě odvolání souhlasu s trestním stíháním musí být trestní řízení zastaveno, což však neznamená, že služební funkcionář ho neposoudí jako naplňující všechny podmínky § 42 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru. Ustanovení § 42 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru je nutno chápat jako možnost služebního funkcionáře autonomně posoudit, zda jednání příslušníka má znaky trestného činu. (...) Z výše uvedeného vyplývá, že služební funkcionář při propuštění ze služebního poměru z důvodu dle § 42 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru neposuzuje (a nesmí posuzovat - viz níže), zda byl spáchán trestný čin. Jeho úvaha se soustředí pouze na to, zda jednání má znaky trestného činu, v čemž je nutno spatřovat rozdíl. Logicky je tedy nutno akceptovat závěr, že rozhodnutí vydané v trestním řízení o tom, že nebyl spáchán trestný čin, není bez dalšího způsobilé prokázat nezákonnost rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru z důvodu § 42 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru.“*

23. Žalobce ve vznesených námitkách polemizuje se závěry napadeného rozhodnutí, pokud jde nikoli o skutkovou podstatu jednání, které mu bylo kladeno za vinu, nýbrž v rozsahu právního hodnocení, jak je provedl žalovaný. Naříkaným rozhodnutím žalovaný shledal, že jednání žalobce naplňuje znaky skutkových podstat podvodu podle § 250 odst. 1 zákona

č. 140/1961 Sb., trestního zákona, pokusu přečinu podvodu podle § 209 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník a přečinu podvodu podle § 209 odst. 1 zákona č. 40/2009 Sb.

24. Podle § 250 odst. 1 zákona č. 140/1961 Sb., trestního zákona ve znění účinném do 31. 3. 2009, *kdo ke škodě cizího majetku sebe nebo jiného obohatí tím, že uvede někoho v omyl, využije něčího omylu nebo zamlčí podstatné skutečnosti, a způsobí tak na cizím majetku škodu nikoli nepatrnou, bude potrestán odnětím svobody až na dvě léta nebo zákazem činnosti nebo peněžitým trestem nebo propadnutím věci nebo jiné majetkové hodnoty.*

25. Tohoto jednání se žalobce měl dopustit a žalobce nepopírá, že se tak skutečně stalo, tím, že ve dnech 20. 11. 2008, 15. 12. 2008 a dne 2. 4. 2009 podával svědeckou výpověď v rámci různých trestních řízení, které byly vedeny před Obvodním soudem Pro Prahu 1, přičemž ve všech případech účtoval svědecké z místa svého bydliště ve Frýdku Místku za použití motorového vozidla, ačkoli tuto cestu nevykonal a v rozhodný den se zdržoval v Praze, celkem mu na svědečném bylo vyplaceno 12 283,-Kč.

26. Podle § 209 odst. 1 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník *kdo sebe nebo jiného obohatí tím, že uvede někoho v omyl, využije něčího omylu nebo zamlčí podstatné skutečnosti, a způsobí tak na cizím majetku škodu nikoli nepatrnou, bude potrestán odnětím svobody až na dvě léta, zákazem činnosti nebo propadnutím věci.*

27. Podle § 21 trestního zákoníku *jednání, které bezprostředně směřuje k dokonání trestného činu a jehož se pachatel dopustil v úmyslu trestný čin spáchat, je pokusem trestného činu, jestliže k dokonání trestného činu nedošlo.*

28. Obdobného jednání se žalobce dopustil rovněž dne 31. 10. 2011 a ve dnech 26. 9. 2013, 4. 2. 2014 a 13. 2. 2014, kdy účtoval svědecké z místa bydliště v Krnově a na svědečném mu bylo vyplaceno 12 469,-Kč. Dne 21. 3. 2011 účtoval svědecké v trestní věci vedené pod sp. zn. 1T 22/2011, jelikož mu však téhož dne již bylo Obvodním soudem pro Prahu 1 svědecké přiznáno, předsedkyně senátu mu přiznat jízdné ve výši 5 182,-Kč odmítla a ke vzniku škody nedošlo.

29. Objektivní stránka trestného činu podvodu spočívá v tom, že pachatel jiného uvede v omyl, jeho omylu využije nebo mu zamlčí podstatné skutečnosti, v důsledku čehož tato osoba provede majetkovou dispozici a tím vznikne škoda nikoli nepatrná na cizím majetku a dojde k obohacení pachatele nebo jiné osoby. Podvodné jednání, tj. uvedení v omyl nebo využití omylu, popř. zamlčení podstatných skutečností, může směřovat nejen vůči poškozenému, ale i vůči jiné osobě. Podstatou trestného činu podvodu není na jedné straně způsobení škody a na druhé straně obohacení určité osoby, ale podvodný úmysl pachatele - uvedení určité osoby v omyl, využití jejího omylu nebo zamlčení podstatných skutečností v úmyslu obohatit sebe nebo jiného ke škodě cizího majetku - a v příčinné souvislosti s tím provedení majetkové dispozice, jejímž důsledkem je na jedné straně způsobení škody na majetku poškozeného subjektu a na druhé straně obohacení někoho jiného. Uvedením v omyl je jednání, kterým pachatel předstírá okolnosti, které nejsou v souladu se skutečným stavem věci. Uvedení v omyl může být spácháno konáním, opomenutím i konkludentním jednáním. Může se stát lstí, ale může jít i jen o pouhou nepravdivou informaci. Uvést v omyl lze fyzickou i právnickou osobu, ale i úřad - státní nebo jiný orgán. K tomu, aby se

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

jednalo o trestný čin, musí existovat příčinná souvislost mezi omylem určité osoby (resp. její neznalostí všech podstatných skutečností), majetkovou dispozicí učiněnou v omylu (nebo učiněnou s uvedenou neznalostí), a dále příčinná souvislost mezi touto dispozicí na jedné straně a škodou na cizím majetku a obohacením pachatele nebo jiné osoby na straně druhé. Přitom postačí, že omyl byl jen jedním z důvodů takové majetkové dispozice, nemusí být tedy důvodem jen jediným.

30. Jednání žalobce vykazuje všechny znaky skutkové podstaty podvodného jednání, jak podle předchozí tak i podle pozdější zákonné úpravy. Ačkoli žalobce nevykonal cestu automobilem ze svého bydliště ve Frýdku – Místku a později z Krnova k jednání před Obvodním soudem pro Prahu 1, požadoval zaplatit svědečné ve formě jízdného, jakoby cestu vykonal. Podle § 104 zákona č. 141/1961 Sb., trestní řád, *svědek má nárok na náhradu nutných výdajů podle zvláštního právního předpisu upravujícího cestovní náhrady a prokázaného ušlého výdělku*. Svědečné tvoří jednak nutné výdaje, jednak prokázaný ušlý výdělek. Pod slovním spojením nutné výdaje je třeba rozumět jízdné, stravné a nocležné (zákoník práce a dále prováděcí předpis, kterým je vyhl. Ministerstva práce a sociálních věcí č. 385/2015 Sb., o změně sazby základní náhrady za používání silničních motorových vozidel a stravného a o stanovení průměrné ceny pohonných hmot pro účely poskytování cestovních náhrad). Žalobci vznikl nárok jen na náhradu nutných a skutečně vynaložených nákladů na cestu k soudu (a náhradu ušlého výdělku).

31. Z uvedeného je zřejmé, že jednání žalobce vykazuje znaky trestného činu podvodu. Není při tom rozhodné, že, jak žalobce uvádí, o výši svědečného rozhodovala předsedkyně senátu, rozhodnutí o svědečném muselo být vydáno na základě konkrétních údajů, které žalobce uvedl, pokud žalobce účtoval svědečné za cestu k soudu z místa svého bydliště, ačkoli ji nevykonal, musel být přinejmenším srozuměn s tím, že výše svědečného bude stanovena ve výši, která neodpovídá skutečně vynaloženým nákladům žalobce na cestu k soudu; žalobce věděl, že svým jednáním může způsobit porušení nebo ohrožení zájmu chráněného zákonem, kterým je zájem na ochraně cizího majetku, a pro případ, že je způsobí, byl s tím srozuměn. Městský soud v Praze dospěl k závěru, že žalobce jednal přinejmenším v nepřímém úmyslu, přičemž v omyl lze velmi dobře uvést i právnickou osobu, resp. úřad pokud v omylu jedná za něj jednající fyzická osoba, v daném případě předsedkyně trestního senátu.

32. Napadené rozhodnutí nebylo vydáno v rozporu s § 42 odst. 1 písm. d) služebního zákona, znaky trestného činu žalobce svým jednáním naplnil, přičemž součástí těchto znaků je i naplnění jeho objektivní stránky: uvedení jiného v omyl, k čemuž, jak zdejší soud již vysvětlil, skutečně došlo.

33. Žalobce dále namítá účast podjaté osoby na úkonech vedených v řízení proti žalobci, konkrétně Ing. J. B. Z listin předložených žalobcem se podává, že v souvislosti se služební účastí žalobce na opatření BO PRIDE ROMA dne 6. 10. 2013, došlo ke konfliktu asistenta žalobce nstržm. Jakuba Pitáka s jiným příslušníkem Policie ČR, konfliktu byl přítomen i Ing. B., který v konečné fázi na hlídku (ve složení žalobce a nstržm. J. P.) zakřičel: „*Vy jste idioti a inspekci byste měli zavolat sami na sebe!*“ a na hlídku se při tom díval opovržlivě.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

34. Městský soud v Praze nejprve konstatuje, že správní řízení je postup správního orgánu, jehož cílem je vydat správní akt schopný založit, změnit nebo zrušit práva a povinnosti osob, nebo je autoritativně stvrdit. Správní řízení je upraveno jednak obecným právním předpisem, kterým je zákon č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), a jednak zvláštními, složkovými právními předpisy, které obsahují zvláštní pravidla správního řízení a modifikují tak obecnou úpravu správního řízení. Za správní řízení je tedy třeba považovat jak řízení podle správního řádu, tak i řízení podle zvláštních zákonů. Mezi obecnou úpravou správního řízení (správním řádem) a mezi zvláštními, speciálními právními předpisy je vztah subsidiarity, v jehož důsledku se obecný předpis (správní řád) použije jen tehdy, pokud není ve zvláštním předpise stanoveno jinak (§ 1 odst. 2 správního řádu). Soud i s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 9. 2011, č. j. 3 Ads 79/2011 – 62, popř. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 10. 2017, č. j. 3 As 295/2016-29) vychází z toho, že na řízení o propuštění žalobce ze služebního poměru se vedle speciální zákonné úpravy v hlavě III. služebního zákona podpůrně užit i ustanovení správního řádu, pokud na ně zvláštní úprava, jak je tomu právě v otázce podjatosti úředních osob výslovně nepamatuje.

35. Není sporu o tom, že Ing. J. B. v řízení provedl výslech svědků J. a K. a dále byl pověřen k nahlédnutí do trestního spisu ve věci žalobce. Jak stanoví § 14 odst. 1 správního řádu, *každá osoba bezprostředně se podílející na výkonu pravomoci správního orgánu (dále jen "úřední osoba"), o níž lze důvodně předpokládat, že má s ohledem na svůj poměr k věci, k účastníkům řízení nebo jejich zástupcům takový zájem na výsledku řízení, pro nějž lze pochybovat o její nepodjatosti, je vyloučena ze všech úkonů v řízení, při jejichž provádění by mohla výsledek řízení ovlivnit.* Přitom platí, že úřední osoba nemusí být vždy nutně vyloučena z provedení všech úkonů v řízení bez výjimky, nýbrž musí být vyloučena vždy jen z provedení takových úkonů, které mohou být způsobilé výsledek řízení ovlivnit. Městský soud v Praze má v prvé řadě za to, že účast Ing. B. na těchto úkonech nebyla s to ovlivnit výsledek řízení. Pokud by soud i připustil argumentaci žalobce, nezbyvá, než námitku podjatosti odmítnout jako opožděně vznesenou.

36. Podle § 14 odst. 2 správního řádu *účastník řízení může namítat podjatost úřední osoby, jakmile se o ní dozví. K námitce se nepřihlédne, pokud účastník řízení o důvodu vyloučení prokazatelně věděl, ale bez zbytečného odkladu námitku neuplatnil. O námitce rozhodne bezodkladně usnesením služebně nadřízený úřední osoby nebo ten, kdo má obdobné postavení.*

37. Jak vyplývá z podané žaloby a rovněž z předloženého spisového materiálu, žalobce námitku podjatosti v řízení neuplatnil.

38. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 6. 9. 2017, č. j. 10 As 68/2017 - 32 uvedl, že procesní úprava rozhodování o námitce podjatosti v § 14 odst. 2 správního řádu se „neaplikuje v případech, kdy námitka nebyla uplatněna včas. Pokud totiž účastník řízení o důvodu vyloučení prokazatelně věděl, ale bez zbytečného odkladu námitku neuplatnil, nepřiblíží se k ní.“ K obdobnému závěru Nejvyšší správní soud dospěl i v rozsudku ze dne 14. 11. 2017, č. j. 5 As 264/2016 – 24.

39. Jak vyplývá z úředního záznamu ze dne 8. 9. 2014, žalobci bylo prvostupňové rozhodnutí předáno do vlastních rukou právě Ing. B., žalobce jeho podjatost nenamítl a

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

neučinil tak ani v odvolání proti rozhodnutí podaném dne 25. 8. 2014. O případné zaujatosti Ing. B. proti své osobě žalobce věděl již od konfliktu ze dne 6. 10. 2013. Oznámením ze dne 12. 9. 2014 č. j. PPR-251111-5/ČJ-2014-990131, bylo žalobci oznámeno složení senátu poradní komise policejního prezidenta a současně byl žalobce poučen podle § 174 služebního zákona jako účastník řízení o právu nahlížet do spisu, navrhopvat důkazy a činit jiné návrhy, právo na poskytnutí informací o řízení nezbytných k hájení práv a oprávněných zájmů, o právu vyjádřit v řízení své stanovisko, klást otázky svědkům a znalcům a před vydáním rozhodnutí se vyjádřit k jeho podkladům, ke způsobu jejich zjištění, popř. navrhnout jejich doplnění. Žalobce byl vyrozuměn, že shromažďování podkladů bude ukončeno nejpozději dnem 31. 10. 2014.

40. Kdykoli v průběhu této doby mohl žalobce využít možnosti vznést námitku podjatosti ing. B., kterou však nevyužil. Městský soud v Praze proto neshledává námitku účasti podjaté osoby za důvodnou, pro její opožděnost.

41. Nedůvodné je rovněž žalobcem namítané odepření práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Právní úprava zvláštního řízení při řízení o propuštění příslušníka podle § 42 odst. 1 písm. d) služebního zákona umožňuje, aby prvním úkonem ve věci bylo vydání rozhodnutí, naopak práva účastníka řízení jak je zakotvuje § 174 odst. 1 služebního zákona (nahlížet do spisu a pořizovat si z něj výpisy, navrhopvat důkazy a činit jiné návrhy po celou dobu řízení, na poskytnutí informací o řízení potřebných k hájení svých práv a oprávněných zájmů, vyjádřit v řízení své stanovisko, klást otázky svědkům a znalcům, a vyjádřit se před vydáním rozhodnutí k jeho podkladům, ke způsobu jejich zjištění, popřípadě navrhnout jejich doplnění) pro řízení neplatí (viz § 183 služebního zákona).

42. Jak vyplývá z výše uvedené argumentace soudu, práva žalobce jako účastníka řízení byla zachována pro řízení odvolací, žalobce byl v tomto smyslu řádně poučen a Městský soud v Praze neshledal, že by žalobce byl na svých právech jakkoli krácen.

43. S tím souvisí i žalobcem namítaná nemožnost klást svědkům otázky. Právo žalobce klást svědkům otázky žalobci ve zvláštním řízení nesvědčilo. V řízení o podaném odvolání, byl žalobce poučen o řadě svých procesních práv a nelze klást k tíži žalovanému, pokud je žalobce nevyužil.

44. Co se týče poslední žalobní námitky nezákonného získávání a použití podkladů pro rozhodnutí, ani tu soud důvodnou neshledává.

45. Podle § 180 odst. 2 služebního zákona *důkazem je vše, co může přispět k zjištění skutkového stavu věci, zejména výpovědi a vyjádření účastníka, svědků a jiných osob, doklady a jiné písemnosti nebo záznamy, odborná vyjádření, znalecké posudky, potvrzení, listiny, protokoly o ohledání a pořizená dokumentace skutkového děje.*

46. Podle § 37 odst. 2 zákona č. 341/2011 Sb., o Generální inspekci bezpečnostních sborů a o změně souvisejících zákonů, *inspekce předá bez zbytečného odkladu řediteli bezpečnostního sboru informace o skutečnostech zjištěných při plnění svých úkolů, na jejichž základě lze příslušníka zprostit výkonu služby, nebo přijmout jiné rozhodnutí ve věcech služebního poměru;*

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

*je-li tímto příslušníkem ředitel bezpečnostního sboru, předá inspekce informace jeho nadřízenému služebnímu funkcionáři.*

47. Z citovaných zákonných ustanovení vyplývá, že opatření podkladů pro rozhodnutí, které Generální Inspekce bezpečnostních sborů dne 7. 8. 2014 poskytla policii České republiky, bylo učiněno v souladu se zákonem. Naopak jak vyplývá z citovaného zákonného ustanovení má Generální Inspekce bezpečnostních sborů povinnost informace o zjištěných skutečnostech, na jejichž základě lze příslušníka zprostit výkonu služby, bezodkladně řediteli bezpečnostního sboru předat. Aby mohlo být ve věci rozhodnuto v souladu s § 180 odst. 2 služebního zákona žalovaný a před ním prvostupňový orgán musel mít k dispozici všechny relevantní podklady. K zásahu do práv žalobce nedošlo. Pokud jde o namítané využívání údajů ze zjištěného telekomunikačního provozu, byl výpis aktivních a pasivních hovorů účastnické telefonní stanice uvedeného čísla pořízen orgánem GIBS. Tento výpis nebyl podkladem pro rozhodnutí žalovaného.

48. Městský soud v Praze ze všech uvedených důvodů zamítl podanou žalobu, neboť žádnou ze žalobních námitek neshledává relevantní. Prvostupňový orgán řádně zjistil skutkový stav věci, v řízení byla šetřena práva žalobce v mezích vytýčených služebním zákonem. Na základě řádně zjištěného skutkového stavu vyložil konkrétní okolnosti, ve kterých spatřuje znaky skutkové podstaty trestného činu podvodu, dílem ve stadiu pokusu, jakož i z jakého důvodu pokládá toto jednání ze zavrženíhodné, způsobilé ohrozit dobrou pověst bezpečnostního sboru. Žalovaný nepochybil, pokud rozhodnutí ředitele Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy ze dne 18. 8. 2014 potvrdil, při současném zamítnutí odvolání žalobce.

49. O nákladech řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. s.ř.s. ve věci plně úspěšný žalovaný nevynaložil náklady nad rámec své úřední činnosti a soud proto rozhodl, že se náhrada nákladů řízení nepřiznává žádnému z jeho účastníků.

### **Poučení:**

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: [www.nssoud.cz](http://www.nssoud.cz).

Praha dne 20. listopadu 2018

JUDr. Slavomír Novák v.r.  
předseda senátu